

תת"ע 12196/05/20 - רג'אאי תרהי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 12196-05-20 מדינת ישראל נ' תרהי
תיק חיצוני: 90514456624

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	רג'אאי תרהי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 28.6.2020.

המבקש קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט שמספרו 90514456624 המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות מעל המותר בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 בתאריך 12.10.2019.

המבקש ביקש להישפט בגין המיוחס לו ועניינו נקבע לתאריך 28.6.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך 750 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדין חרף שליחת בקשה להישפט בגין הדו"ח.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי ההזמנה לדין נשלחה לכתובת הרשומה של המבקש במועד הרלוונטי, ואולם דבר הדור חזר בציון הסיבה "לא נדרש". משכך, לטענתה, המבקש זומן לדין בעניינו ויש לדחות את הבקשה.

לטענת המשיבה העונש שהושת על המבקש בדיון שהתקיים בהיעדרו סביר ואינו חורג ממתחם הענישה הנוהגת ומכאן שלא התקיים עיוות דין במקרה זה.

דין

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל** מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל** מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו, אם הוכיחה המשיבה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

על פי העתק מהודעת תשלום הקנס עולה כי היא נשלחה באמצעות דואר רשום בתאריך 23.10.2020 לכתובת "סלאח אל דין, ת"ד 17429 ירושלים" ונשאה את הכיתוב "דואר רשום" ואת מספר המעקב, דבר המהווה אסמכתאות למשלוח הדו"ח.

בנוסף, אישור המסירה, שנמצא בתיק בית המשפט, נושא את מספר המעקב המופיע על העתק הודעת תשלום הקנס ואת מספר הדו"ח דבר המהווה אסמכתא נוספת למשלוח ההודעה.

המבקש אומנם ציין בבקשתו להישפט כתובת שונה מהכתובת המופיעה על גבי אישור המסירה, אולם מעיון בפלט מערכת "אדם", אותו צירפה המשיבה לתגובתה, עולה כי כתובתו הרשומה של המבקש למשלוח דברי דואר משנת

2016 היא הכתובת המופיעה על אישור המסירה.

סעיף 2(ב) לחוק עדכון כתובת, תשס"ה-2005 קובע כי:

(ב) "תושב שלא מסר לפקיד הרישום הודעה על כתובת למשלוח דואר, יראו את המען שנרשם במרשם האוכלוסין ככתובתו למשלוח דואר".

משכך אני קובעת כי ההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו הרשומה של המבקש כדיון.

מעיון באישור המסירה עולה כי דבר הדואר חזר בציון ההערה "לא נדרש".

דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקש, דהיינו מדובר במצב בו ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה. במצב מעין זה יחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו (עפ"ת 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל** מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל** מיום 7.5.17).

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיו את ההזמנה לדיון אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיו (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** מיום 25.3.2018).

גם אם עשה המבקש ניסיון לברר מה עלה בגורל בקשתו, הוא עשה כן בשיהוי של כ-7 חודשים.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון הומצאה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

במקרה שבפניי המבקש לא העלה כל טענה באשר לחשש לעיוות דין שעלול להיגרם לו.

בנוסף, נוכח עברו התעבורתי הנקי ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת על המבקש הקנס המקורי בלבד הקבוע לצד העבירה בה הורשע בסך 750 ₪.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"א, 03 ינואר 2021, בהעדר
הצדדים.